

EDINOST

„EDINOST“
Izhaja po trikrat na teden v šestih iz-
danjih ob torkih, četrkih
in sobotah. Zjutranje izdanje iz-
haja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7.
uri večer. — Obojno izdanje stane:
za jeden mesec . . . 1.—, izven Avstrije f. 1.50
za tri mesece . . . 3.— „ „ „ 4.50
za pol leta . . . 6.— „ „ „ 9.—
za vsa leta . . . 12.— „ „ „ 18.—
Naročnine se plačevati naprej na naročbe
brez priložene naročnine se uprava ne
ozira.

Posamične številke se dobivajo v pro-
dajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč.,
izven Trsta po 4 nč.

Oglasi se računajo po tarifu v petiti; za
naslove z debelimi črkami se plačuje
prostor, kolikor obsega navadnih vrstic.
Poslana, osmrtnice in javne zahvale, do-
mači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu
ulica Caserma št. 13. Vsako pismo mora
biti frankovano, ker nefrankovana se ne
sprejemajo. Rokopisi se ne vrnejo.

Naročnine, reklamacije in oglase spre-
jema upravitelstvo ulica Molina pic-
colo št. 3, II. nadst. Naročnine in oglase
je plačevati loco Trst. Odrne reklama-
cije se proste poštnine.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„V edinosti je moč“.

Z vetrom.

„Triester Zeitung“ plove vedno ondi, kjer vleče „najboljši veter“ — v Trstu. V Trstu vleče precejšnja sapa iz pljuč mejnarodnih mogotcev, zato plove tudi čolnčič „Triesterice“ v tem vetru. V svojem članku od sobote zvečer nekako škodoželjno strže korenje Ernestu Verganiju, znanemu antisemitskemu vodji na Dunaju, da je propal o tožbi zoper Wolfa, Schönererja in Arnoschta, ki so ga bili obdolžili — kakor smo že omenili v današnjem zjutranjem izdanju — poneverjenja, ker s tem da je dokazano, da je Vergani resnično umazan mož in da je sedaj žujim vred dobila velik madež tudi vsa antisemitska stranka z Luegerjem vred. Človek bi mislil, da je „Triesteričini“ članek pisal kak Žid in zagriženi sovražnik antisemitov, kajti v tem članku se čita jasno, da je z Verganijem padel ves antisemitizem v guojnico, katere ga ne opere niti dr. Lueger sam. Članek očita antisemitom „debelo kožo“ v tacih rečeh in to očitaneje diši po obdolžitvi, kakor bi v antisemitskem taboru dihali sami nelepi ljudje.

Sveda, iz muhe se da napraviti cel velblod, ako to koga veseli in svet je za to, da verjame, ako — hoče. Vse nekaj drugega pa je, da-li je antisemitska, oziroma krščanska stvar zares diskreditovana že zaradi greha njenega voditelja? in da-li je vodja, ki je v svojem privatnem življenju naredil napako, neraben tudi za dobro stvar svoje stranke?!

Tu se nočemo baviti z vprašanjem, da-li je Vergani res kriv ali ne. Saj vidimo tu, da stoji nazor proti nazoru, menenje proti menenju, prepričanje proti prepričanju. Na strani nemških liberalcev in prusjskih Schönererjancev so prepričani — ali vsaj delajo se tako kakor bi bili prepričani — da je po izidu te glasovite pravde Verganiju pritisk na čelo znak defraudanta in da je s tem zadeta tudi njegova stranka notri do srca; dočim sodi krščansko-socialna stranka dru-

gače, češ: menenje pol tucenta porotnikov, nave-
zanih bolj ali manj na stranko Verganijevih so-
vražnikov, ne more biti odločilno za sodbo o ka-
kovosti tega moža.

Torej menenje proti menenju: jedni uvrščajo Verganija med moralno ubite, drugi ga zagotov-
ljajo nespremenjenega spoštovanja.

Ali nekaj opazk bi si vendar dovolili na sploh in na adresu „Triesterice“ še posebej.

Človek je grešna stvar, to je istina in nikdo nima pravice, metati kamenja na bližnjega; vendar pa je dano človeku tudi toliko vrlin, da zamore z dobrimi deli sproti vedno oprati, kar je zakrivila njegova nedostatna človeška narav.

Obsojati človeka radi jednega prestopka, je istotako krivično, kakor zaničevati stvar, katero zastopa tak človek, ki je zagrešil prestopok.

Nikakor ne odobravamo mi prestopkov, ki mečejo senco na čast posamičnika in človeška vzgoja si prizadeva iztirati iz naše družbe nedo-
statke naše slabotne naravi, pač pa smo milostni proti vsakomur, ki greši, a ki je po drugi strani vrl človek in koristen človeški družbi.

Vendar pa naj pogledajo tisti, ki obsojajo antisemitsko stranko, nekoliko po svojih vrstah. Ali ne vidijo ondi armado črnih madežev in krivic, prizadevanj človeški družbi? Tisoči krute unič-
nih človeških ekzistenc, ki jih ima na svoji vesti mejnarodni kapitalizem, so pač menda veliko groz-
nejši grehi, nego pa morebitno poneverjenje s strani kakega antisemita.

Pa naj se nam ne očita radi tega antisemi-
tizem, — mi smo jedino za pravičnost človeka proti človeku, pa nič drugega. Kdor sam ni čist, naj ne očita nesnage drugemu in — kdo je čist na zemlji?!

V Trstu vleče veter iz ust Mojzesov in Aro-
nov in tem se „Triester Ztg.“ noče zameriti, kakor se tudi noče zameriti Italijanom; radi tega gladi obem po dlaki.

Radi tega se tudi nekako drgne ob princa

Orleanskega, da se je predrznil do kože Italijan-
skim ujetim častnikom. Tega da ne bi smel storiti že iz obzira do svojega visokega očeta, vojvoda Chartreskega, ki je bil italijanski vojak. Da-li je ali ni resnica, da so se italijanski častniki zagre-
šili na način, označen po princu Orleanskem, tega ne bomo preiskovali; da bi pa princ Orleanski zaradi svojega očeta, ki je bil italijanski častnik, ne smel govoriti slučajne resnice, to se nam zdi sumljivo baš za opravičenost italijanskega postop-
panja nasproti francoskemu princu. Torej resnica utegne biti, kar je trdil Orleans, a tega ne bi bil smel storiti „iz ozira na svojega očeta“, ki je bil italijanski vojak? Hm!

Nadalje meni „Triesterica“, da se radi tega ne poslabšajo razmere mej Italijo in Francijo. To je pač verjetno, ako se pomisli, da bi Italija samo izgubila pri tem in da jej nič ne pomaga, da se nahaja v — trozvezi. Summa summarum pak je to, da se „Triesterica“ na nobeno stran noče za-
meriti enim krogom, ki v Trstu nosijo zvonec. Radi tega plove po burji, ki vleče v tem sedanjem Trstu: dreza antisemite in brani čast — italijan-
ske vojske. — Njena deviza je: Po vetru!

Res Goritienses.

Našim nasprotnikom je jel zopet rasti pogum; gospod. boj, ki ga smo bili pričeli po volitvah v drž. zbor v prvem ognju navdušenja in ogorčenosti, jih je bil tako zmedel in osupnil, da so kar obupali in kleče plazili pri vladi, naj jim priskoči v pomoč in se sile zatre to najnovejše opravičeno gibanje med goriškimi Slovenci. Saj so si bili vsi v svesti, kakor mi, da so v gospedarskem oziru na vse strani odvisni od nas, da morajo pogibiti lakote, ako se mi združeni in složni oprinemo gesla „Svoji k svojim“. — Žalibog, da se to še ni izvršilo do se-
daj. Vedno še jih pitajo naši ljudje se svojimi žulji ter tako vzrejajo v lastnem naročju gada, ki vedno pazi, kako bi mogel se svojimi strupom pičiti last-

čelo oblasti, vsega tega ni več. Imel je vse in je vendar hotel imeti samo Flavijo. Ako se mu je odrekla Flavija, ni imel ničesar.

„Slušaj me“, je nadaljeval; „kar sem storil, sem storil zate. V začetku mi nisi bila nič, to je res; delal sem samo, da zadostim svoji ošabnosti. Potem pa si bila ti jedini smoter vseh mojih mi-
sli, vseh mojih prizadevanj. Dejal sem ti, da se moram popeti kolikor mogoče visoko, da bodem tebe vreden. Upal sem, da te ganem, kadar ti položim pred noge svojo mogočnost. Glej, do kam sem prišel sedaj! Ali nisem zaslužil tvojega od-
puščenja? Ne zaničuj me več, prosim te!“

Ni še odprla ust v odgovor. Sedaj je rekla mirno:

„Vzdignite se, gospod. Utegnil bi ustopiti kdo“.

On se je obotavljal in prosil še vedno. Morda bi bil še čakal, da ni bil ljubosumen na gospoda pl. Fondetta. Ta muka ga je spravila skoro v blaznost. Vendar je nadaljeval s ponižnim glasom:

„Vidim, kako zelo me zaničuješ še vedno. No, čakaj, ne daruj nikomur svoje ljubezni. Obljubil sem izvršiti tako velike stvari, da te gane moja ljubezni. Odpusti mi, ako sem bil brutalen do se-
daj. Saj ne vem, kje mi stoji glava... O, ali smem vsaj upati, da me bodeš ljubila kedaj?“

„Nikdar!“ je odgovorila ona trdno.

(Pride še.)

PODLISTEK

Nantas.

ROMAN.

Francoski spisal Z., prevel Hinko.

Tresoč glas soproga je ni osupnil najmanj, pač pa brutalnost njegovega vprašanja.

„Kjer je bilo meni všeč“, je odgovorila ona hladno.

„Ravno to pa meni v bodoče ne bi bilo všeč“, je prišel on znova mrtvaško bled. „Spominjate se morda, kaj sem vam rekel, da namreč ne bi mogel nikdar dopustiti, da bi dano svobodo rabili za kaj takega, kar bi moglo onečastiti moje ime“.

Flavija se je smehljala polna ponosnega za-
ničevanja.

„Vaše ime onečastiti, moj gospod? Mislim, da vam sodba o tem pristoji toliko manje, ker je to že dovršen čin“.

Nantas je stopil bliže kakor brez zavesti, s povzdignjenima rokama, kakor bi jo hotel udariti in je dejal:

„Nesrečnica, vi ste baš zapustili naročje go-
spoda pl. Fondetta... Vi imate ljubimca, vem to“.

„Motite se“, je odvrnila ona, ne da bi se umaknila njegovemu pretečemu obrazu; „gospoda pl. Fondetta nisem videla nikdar več... In celó ako bi imela ljubimca, mi ne morete predbacivati

nega reditelja in dobrotnika. Začuden se mora vprašati vsakdo, kako je kaj takega mogoče? Ali goriški Slovenci sé svojo narodno zavednostjo res še tako daleč? O, upiti „živio“ in navduševati se pri kozarcu vina, že znamo, ali delati — tega znamo premalo. Naši narodni voditelji se trudijo na vse kriplje in žrtvujejo vse moči v blagor svojega ljudstva. Hvaležnim srcem mora tudi priznati vsakdo, da so že mnogo dosegli, da njihov trud ni bil brezuspešen. Ali žalost nam krči srce, ako pomislimo, koliko več bi se bilo lahko zgodilo v tem času, da niso tako osamljeni na delu, da bi jim pomagal vsak po svojih močeh in v svojem delokrogu. Ali da bi vsaj ne podiral, kar zidajo oni z velikim trudom.

Rojaki, proč z vsemi pomisleki, z vso mlačnostjo! Lotimo se dela z združenimi močmi! Ne puščajmo osamljenih svojih voditeljev nasproti krutemu sovragu! Gospodarsko polje je za sedaj torišče, kjer se suče glavni boj, tu mora pasti odločitev! Pri prostemu ljudstvu ne moremo zameriti, če takoj ne pojmi važnosti in koristi, ki bi mu izvirala iz naše zmage. Ali Vi, omikanci, v trgih in vaseh, ne držite križem rok, probujajte mu oči, da bo videl „sovražnika pred sabo v vsej njegovi nagoti!“

Čudno in neumljivo se nam zdi, kako je mogla v tem oziru tako daleč zaostati tudi Vipavska dolina, ki je znana po vsem Slovenskem kakor najzavednejša Goriška pokrajina. Kako si imamo tolmačiti torej, da večina trgovcev v Rihembergu, Ajdovščini, Otelci, trgu Vipavi itd. podpira tujce in dejanski z nogami tepta naše geslo „S v.o.j.i k a v o j i m“? Quousque tandem?

Rojaki Vipavski: samo z „narodnimi“ plesi in veselicami nam bo bore malo pomagano; s tem ne rešimo ubogega naroda, ampak dosežemo baš nasprotno: razpor in z njim pogubo. Kako potrebni bi nam bili sedaj n. pr. poučni shodi, kjer bi se ljudstvu razlagale naše gospodarske težnje, politični položaj i. dr. Take shode so imeli že tu pa tam naši poslanci; ali oni ne morejo zmociti vsega, ker so preobloženi z delom.

Dovolj je, da so nam pokazali pot; nadaljujmo sami, kjer oni ne utegnejo. Vozjem delokrogu, po posameznih vaseh in trgih jih lahko nadomestimo domače razumnistvo, duhovščina, učiteljstvo, župani in drugi.

„Na delo tedaj, ker resnobni so dnovi,
A delo in trud nam nebo blagoslovi!
Dolžan ni samo, kar velela mu stan,
Kar more, to mož je storiti dolžan.“*)

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 19. avgusta 1897.

Pogajanja med Čehi in Nemci. Nasprotstva na Češkem so se poosttrila do skrajnosti, razburjenje duhov se je povzpelo na tako stopinjo vročine, da bi se morali le čuditi vladi, ako ne bi jela nemudoma in zaresno misliti na to, kako bi vsaj ublažila nekoliko besneči element narodnega nasprotstva. Borba je tam gori zadobila toli resen značaj, da bi bilo skrajno lahkomišljeno od strani vlade, ako bi hotela še sedaj — kar sicer ni ravno nenavadno v političnem življenju — izigravati stranko proti stranki; marveč menimo, da so za vlado grofa Badenija došli zelo resni časi. Ministerstvo stoji pred ogromno nalogo, pred zagonetko, katere rešitev ni lahka. Seveda bi lahko vprašali: Ali je moralo priti tako? Ali ni vlada sama kriva, da je prišlo tako? Ali ni bilo mogoče vladi, da bi tesno spojena s sedanjo večino in odličnim nastopanjem upognila one uporne nemško-nacionalne duhove, ki nočejo čuti o spravi in jednaki pravici, in ki se svojimi velikomemskimi cilji naravnost iz podmikajo tla in pogoje razvoju naše države? Ali pustimo to, pustimo rekriminacije!

Dne 17. t. m. je bilo veliko posvetovanje ministrov na Dunaju in danes čitamo v listih, da so zastopniki čeških strank že dobili poziv, da izvolijo šest odposlancev na pravne konference. Razprave se bodo vršile na Dunaju. To kaže, da so se ministri odločili o načinu, kako se hočejo lotiti dela. V tem pogledu nam dajejo nekoliko pojasnila „Narodni listy“, ki pravijo, da vlada ne smatra predstojećih konferenc kakor pravi začetek akcije za spravo, ampak le kakor svedobno posvetovanje. To je vsakako previdno od strani vlade, kajti nikdo

*) Presimo. Vam bomo hvaležni. Ureda.

je ne bode mogel reči, da je doživela poraz, ako bi se je posvetovanje brezuspešno. Toda le formalno se je zavarovala vlada s tem načinom, v resnici pa je čandanes nemogoča vsaka vlada, ki si ne upa lotiti se češko-nemškega vprašanja. Saj smo rekli že gori, da stvari so dozorele tako daleč, da dalje ne smemo več. Tu je sedaj že v igri — državni interes. Poslanec Začek je povdarjal te dni, da vprašanje, da-li Čehi pojdejo z vlado, je odvisno od tega, da-li ista pokaže voljo izvesti program jednakega prava, poštenosti in resnice!! Na vladi je sedaj, da pride na jasno, ali je pogajanje z sedanji nast. Nemcev res ona pot, ki bi mogla dovesti do spoalenja zahteve Začkove? Mi menimo, da ne. In zato smo tega menenja, da pogajanja z Nemci ne dovedejo do rešitve češko-nemškega vprašanja. Kajti sedanji zastopniki Nemcev so poosobljeno nasprotstvo Začkovemu programu. Jedino logično bi bilo torej, da se vlada, odkrito, lojalno in brez pridržkov nasloni na vse tiste skupine, ki so za izvedenje takega programa. Po tem večnem paktiranju le rase objestnost Nemcev; omečili pa bi se, ko bi videli, da imajo proti sebi moč, ki se — ne umika.

Ne čudite se, ker je naravno! Nemci se vznemirjajo, da Slovani zopet posedajo velik del Avstrije po onih krajih, ki so bili že enkrat slovanski in so sedaj zopet ponemčeni. Tako toži in opozarja „Leipziger Neueste Nachrichten“ na dejstvo, da so se Čehi razprostrli čez Dunaj in Nizjeavstrijsko in da se poslovanjenje Nizjeavstrijske vrši z rapidno hitrostjo. Na Dunaju da je že več češkega prebivalstva, nego ga šteje Praga sama, poleg tega pa da se razširjajo Čehi skoro čez vso Nizjeavstrijsko.

No, nam se to „širjenje“ Slovanstva po Nizjem Avstrijskem ne zdi kar nič nenaravnega, to pa zaradi tega ne, ker je zemlja ob Donavi že a priori slovanska zemlja in je bila le pozneje potujčena po Nemcih. Ako bi se tudi poslovanila Nizjeavstrijska, izvršil bi se naraven proces, da si vzamejo Slovani zopet nazaj, kar so jim zmahnili tujci. Na to sicer ne mislijo Slovani, zahtevajo pa, da postanejo enakopravni po vsej državi. Ako pa se Nemci že toliko križajo pred možnostjo, da bi Avstrija utegnila postati kdaj jedna zjednjenih slovanskih držav, jim zakličemo v tolažbo besede njihovega ljubljence Bismarka, ki je nekdanj priznal na svoja usta, da Avstrija mora postati slovanska država, ako hoče sploh obstati. Torajse bodo Nemci Avstrije že morali ukloniti zavesti, da ne samo na Nizjeavstrijskem, marveč tudi povsod drugod, kjer danes še po krivici nosi zvonec njihova hegemonija, pride slovansko pleme do svoje — pravice. V tej zavesti naj se le kar odpovedo vsem nakanam nasproti Slovanom in smatrajo naj kakor že določen fakt: Avstrija, pravična Slovanom!

Različne vesti.

Proslava rojstnega dne cesarjevega v Trstu.

Ob 5. uri jutraj je bil obhod vojaške godbe po mestu. Na javnih oblastih in nekaterih društvi so vibrle zastave. Tako tudi na „Del. podp. društvu“. Ob 9. uri je bila slovesna sv. maša v stolni cerkvi pri sv. Justu. Sveto mašo je daroval prevzvišeni vladika Šterk. Službe božje so se udeležili zastopniki raznih oblasti; vojaških in civilnih.

Zvečer je bila slavnost društva „Austrie“ v Boschettu, o kateri pa ne moremo sporočiti ničesar, ker — ni dobilo povabila ni naše uredništvo, ni pol. društvo „Edinost“.

Rojstni dan našega cesarja. Iz Rojana nam pišejo: Tudi pri nas smo na izredno slovesen način proslavili predvečer rojstnega dne presvetlega cesarja. V Rojanu so bile razsvetljene vse hiše slovenskih rodoljubov. Od strani naših političnih in narodnih nasprotnikov pa ni razsvetlil — ni jeden razun gosp. Jurca.

Tudi naša šola — ni bila razsvetljena! Na stanovanju gospoda ravnatelja so bila okna — vzlic vsej vročini — celó zaprta, da le ne bi prodrl kak traček svetlobe ven na ulico! K temu dejstvu ne treba komentarja.

Ali ste čuli, velečastiti gosp. Jurca? Kaj pravite Vi k tej demonstraciji — lahko govorimo o grdi demonstraciji — svojih prijateljev? Ali je to sad nove ére v Rojanu? Nočemo dalje govoriti o tem; dotičniki naj le obračunajo to sé svojo državljansko vestjo! Zabeležiti pa smo morali to

dejstvo, ker je zanimiv prispevek k zgodovini „pacifistije“ v Rojanu. Mar ni tako, g. Jurca?!

Ob 9. uri zvečer se je zbral ves zbor pevskega društva „Zarja“ — možki in ženske — v gostilni gosp. Josipa Katalana. Z narodno zastavo in ob svitu bengaličnih ognjev so odkorakali po vasi, mimo šole in velike vojašnice, doli do mostu; in potem so se vrnili po poti do cerkve in se je množica ustavila na vrtu konsumnega društva. Množica je bila toliko, da je nastala prava gužja na ulicah. Semkaj naj bi prišel ta večer njegova ekscelencja gospod minister za trgovino, da bi se bil prepričal na svoje oči in tudi na svoja ušesa, koliko je Slovencev v Rojanu!! Tudi na svoja ušesa, pravimo, kajti razni vsikliki za svojega cesarja navdušene, a zoper svoje zatiralce in obrekovalce ogorčene množice, bili bi jako poučni za njegovo ekscelenco. Sosebno pa v tem pogledu, kako poročila in izvestne „statistike“ pretvarjajo dejstva in odgošaje na najdrznejši način. Čul bi bil, kako je zagromelo nevolje, ko je množica šla mimo šolskega poslopja povitega v egiptovsko temo! Čul bi bil vsiklikov, katerih ne smemo ponatislmiti tu.

Vse to bi bil videl in čul njegova ekscelencja. In potem bi bil sedil lahko, da-li rojanski Slovenci — toliko ozirom na svoje število, kolikor ozirom na svoje mišljenje — res zaslužijo tako preziranje, kakoršno so doživeli po oni naredbi, s katero se je izbrisal slovenski napis z nad vrat postnega urada v Rojanu!!

Rarume se ob sebi, da je društvo „Zarja“ prepevalo medpotoma in v prostorih konsumnega društva; množica je vsikljala neprestano: Živel naš cesar! Živela Avstrija!

V konsumnem društvu je spregovoril predsednik društva „Zarja“, gosp. Josip Katalan, o pomenu tega dne. Med govorom je kar vrvelo med množico. Ko je omenjal preljubljenega vladarja, bilo je navdušenje neopisno. Ko pa je omenjal postopanja naših nasprotnikov, razlegali so se burni vsiklici vroče nevolje. Iz konsumnega društva se je pomikal spravedlo zopet v gostilno gosp. Katalana, kjer se je radovalo ljudstvo pozno v noč ob veseljem petju društva „Zarja“.

Lahko rečemo: Rojanci so na najlepši način storili svojo patrijotisko dolžnost.

Iz Barkovelj nam pišejo: V jutro dne 17. t. m. je bila sveta maša v naši župni cerkvi v proslavo 25. letnice „Arimatejske družbe“. Sv. maše se je udeležilo mnogo ljudi, sosebno društvenikov društva „Arimatej“. Med mašo je pel mešan zbor društva „Adrija“.

Na večer je bil sestanek rodoljubov na krasno razsvetljenem in odičenem vrtu krčme „Obrtnijskega društva“. Vrt je bil natlačen rodoljubnega občinstva. Slavnost se je otvorila z veličastno Hribarjevo cesarsko kantato. Potem je sledil zbor za zborom pevskega društva „Adrija“. Gosp. Hrabar Razem se je spominjal v svojem govoru najprej Njeg. Veličanstva, potem 25. letnice društva „Arimatej“ in splošnega delovanja slovenskih društev v Barkovljah; zaključil pa je svoj govor lepimi patrijotiskimi akordi. Petje in govor sta neopisno navdušila vse navzoče občinstvo, ki je stojé in razoglavo zapelo veličastveni „Hej Slovani“ in divni „Naprej“.

Veselica se je izvršila v najlepšem redu.

Mnogo hiš je bilo razsvetljenih. Neprodirna tema je bila na stanovanju capoville in na šolskem poslopju. In to so organi našega magistrata!! (Oho! Saj to se pa lepo zлага s temo v šoli v Rojanu! Ali so se dogovorili?! Op. ur.)

Dne 18. t. m. je bila slovesna sveta maša. Sv. maše so se udeležili zastopniki oblasti in društva in toliko občinstva kakor še nikdar. Pri sv. maši je pel zopet mešan zbor „Adrije“. Pogrešali pa smo zopet istih činiteljev, kojih okna so na predvečer — ostala temna. To naj bi vzeli na znanje tudi neke drugje!

Tako smo torej obhajali v Barkovljah dve slavnosti ob enem; še nekoliko dnij in zopet bomo slavili tudi zelo važen dan, dan otvorjenja narodnih prostorov, združen z veliko vrtno veselico, katero priredi pevsko društvo „Adrija“. Torej še malo in zopet se bomo videli v naših Barkovljah!

Nadvojvoda Fran Ferdinand obišče v kratkem bolnega prestolonaslednika rumunskega v Sinaju. Radi slabega telesnega stanja rumunskega princa izostane vsaki oficijelni sprejem.

Tržaško društvo „Austria“ in — mi! Odprto pismo predstojništvu omenjenega društva prigodom slavnosti v večer 18. t. m. Cenjeno predstojništvo omenjenega društva se jako moti, ako si morda misli da smo se razgrela le za jeden bipec, ker nas je (letos v prvič) — ignorovale ter nam ni doposlalo običajne vstopnice, na slavo rojstnega dne Njeg. Veličanstva. Saj to vé predstojništvo, da naši nazori o načinu pojavljanja lojalnosti gredo precej narazen z nazori tega spoštovanega društva. Ravno v preziranju naše narodnosti kaže se ta razlika. In ta razlika govori za nas. Kajti Njegovo Veličanstvo je izjavilo opetovano in slovesno: „Jaz ljubim vse svoje narode z enakim čutilom“. Ali hoté, ali nehoté: „Austria“ je pokazala tudi to pot, da smatra za „avstrijsko“, kar je italijansko in nemško, vse drugo je menda protidinastično, ali vsaj tako malo lojalno, da ne sodi na dinastične slavnosti.

Pa še nekaj drugega je! „Gospodujoci“ element roče ob takih prilikah, kakoršna je bila slovesnost v „Boschetto“, sedeti skupaj z ljudmi, ki so po njegovem mnenju „nižji“ in katere semora tlačiti in prezirati po vseh pravih tega elementa. In temu elementu seveda ni prijetno gledati ob veseli priliki v lice onemu, kogar zatiramo. Ali ni tako gospoda? Vse to in še mnogo drugega — dozdeva se nam — je bilo povod predstojništvu društva „Austria“, da Slovenci niso bili povabljeni na slavnost v Boschetto, izvzemši jedino obe del. društvi. Ali pa hočemo povedati, kaj si mislimo mi pod „ono družo“?

No, ven z besedo!

Mi nočemo dvomiti na lojalnosti onih, ki so včeraj v „Boschetto“ vsklikali „Evviva Austria!“ Ali to vemo, da tisti „Evviva“ jim ni šel od srca ter da bi bilo veliko primerneje krvi in pokolenju ogromne večine med njimi, ako bi bili vsklikali „Žvio“ ali pa „Hoeh“. Tisti njih „evviva“ ima svojo posebno nalogo. Vzbuja naj domnevanje, da je bilo na veselici tudi mnogo onih, katerih — ni bilo!! Saj se razumemo, a??!

Pojdimo dalje!

Na avstrijskem mišljenju gospode, ki se zbira v „Austriji“, nočemo dvomiti ni malo. To pa moramo zopet povedati odkrito in brez ovinkov, da se z njihovo, nad vsaki dvom vzvišeno lojalnostjo nikakor ne strinja njihovo postopanje proti slovenskemu delu prebivalstva in je v dijamentralnem nasprotstvu z besedami Njegovega Veličanstva, kakor jih je tem slavnostnim povodom navela „Wiener Abendpost“: Jaz zaupam svojim narodom, naj že govore ta ali oni jezik — in pa tudi z devizo „Vivibus unitis“.

Ako vladar zaupa vsem, in ako vladar vidi le v združenih močeh — torej v združenih narodih — jamstvo srečne bodočnosti te države, potem, menimo, bi tudi društvo „Austria“ na najprimernejši način služilo svoji ideji, ako bi, ne na svoje običajne društvene veselice — tega ne moremo zahtevati — pač pa na take veselice izreco dinastičnega značaja vabilo zastopnike vsega prebivalstva brez razlike narodnosti.

Mi bi radi izvedeli od slavnega predstojništva društva „Austria“, kako sodi ono: ali je v Trstu Slovanov ali jih ni? Ali se je res pridružilo onim, ki zanikujejo našo eksistenco, ki nam odrekajo sleherno pravo, ki — trda beseda to, ali opravičena je vseskozi — falzifikujejo dejstva v prilog ideji, o kateri rečemo lahko, da je istotako združljiva z avstrijsko idejo, kakor sta združljiva — ogej in voda?!!!

In ako ni take, ako se ni pridružilo onim, ki ne hote niti čuti o praktičnem izvajanju devize Frana Josipa, potem pa nam je postopanje predstojništva društva „Austria“ naravnost neumljivo.

To slavno predstojništvo naj ne misli nikar, da se čutimo morda žaljene. Tako občutljivi nismo, kakor smo povedali že gori. Naša avstrijska lojalnost ostaja intaktna tudi izven hladne sence košatih dreves v „Boschetto“ in uspeva prav dobro tudi izven prostorov „Austrie“. Obžalujemo pa to postopanje, ker smo uverjeni, da po istem se ne povpešuje, česar najbolj treba avstrijska ideja — in v Trstu bolj, nego kje drugje: zložno delo!

Seveda se nam poreče: saj sti bili povabljeni obe delavski društvi. Po našem mnenju pa tiči

demonstracija ravno v tem dejstvu, da sti bili povabljeni le obe delavski društvi, drugi pa ne, in zlasti ne prvi poklicani reprezentant vseh tržaških in okoliških Slovencev: pol. društvo „Edinost“!

Vsak po svoje. Stvari v naši državi so že take in take ostanejo, dokler se ne spremene in postanejo drugače. Ločeni smo z našimi nasprotniki, ločeni povsodi in vedno. Loči nas celo hip, ki bi nas sicer moral družiti, hip, ko bi imeli pokazati solidarnost v ljubezni do svojega skupnega vladarja. Med tem, ko proslavljajo „Italijani“ in Nemci svojega cesarja skupaj, ostajemo tudi mi Slovenci zase in proslavljamo svojega, a ravno istega cesarja zase in to dela, ker se „jezikovno“ sovražimo.

Sicer je to „jezikovno sovražstvo“ budalost in znači o slabosti človeški, ki se ne more dvigniti nad take predsodke in pustiti vsakemu svoje ter upoštevati last drugega. A kar je, to je — človek ostaja slaba stvar in je daleč od božanstva.

Vendar je v svojem krogu kakor človek zmožen navdušenja, ki ga včasih vsaj nekoliko približuje božanstvu in to tedaj, kadar ima pokazati svoj poim o vzvišeni nalogi svojega rodu. To je pokazal posamičnik dne 18. t. m. ob rojstveni priliki našega vladarja.

Ne zmené se za patrijotične pojave narodnih nasprotnikov, so Slovenci Trsta, a posebno okolice, pokazali svojo udanost do cesarja na uprav sijajen način. Pisec teh vrst imel je v. pr. priliko videti, kako so Svetoivanci proslavljali velepomemben dan in to, kar so storili, jim je v čast in slavo. Do malega vse hiše Slovencev so bile krasno razsvetljene, kurili so se na raznih krajih kresovi in prižgali umetnični ognji. A nad vse veličastno je bilo grmenje topov iz nad hiše g. dež. poslanca I. M. Vavovca. To grmenje je pač malo drzno donelo na ušesa nekaterim „patrijotom“, ki so morali spoznati, da v tem grmenju grmi lojalnost avstrijskega Slovanstva, ki je vzvišena nad vse nizko nerganje polentarske politike. Med tem pa smo se i mi Slovenci prav po človeški prijetno zabavali in divili prekrasnim umetnim ognjem, ki so jih spuščali v prijetni nočni vzduh naši narodni nasprotniki in nam ni prišlo ni na kraj misli, da bi čutili kako mržnjo, ali se celo obračali proč od lepih prikaznij raket, solnc in zvezdic, dasi so bile prižgane od nasprotnikove roke. V takih hipih pozabljamo Slovenci radi na vsakdanje krivice.

Hudo jim je délo, tem ljubim nasprotnikom našim, ko so na večer dne 17. t. m. videli v sprevodu tudi našo lepo slovensko trobojnico. Ko je sprevod šel po ulici St. Martiri, vskliknila sta dva gospodiča: Cosa, anche a questi ghe permetti de zigar?! — Da, da, sladka gospodiča: anche a questi! Tudi mi smo tu, tudi mi hočemo živeti tu in — pozdravljati svojega cesarja! Ne vemo pa, kaj je omenjena gospodiča bolj jezilo: ali dejstvo, da smo vsklikali slovenski, ali pa: da smo vsklikali cesarju?!

Veselici. „Pevsko in bralno društvo na Opčinah“ priredi svojo veselico dne 12. septembra, društvo „Hajdrih“ na Proseku pa dne 19. septembra.

Društvo veteranov priredi prihodnjo nedeljo veliko veselico na vrtu „Al Boschetto“. Začetek ob 5. uri popoldne.

Vabilo na veselico, katero priredi posejilno in konsumno društvo pri Pobegih poleg Kopra v nedeljo dne 29. t. m. ob 4. in pol uri popoldne s petjem, godbo, govorom, deklamacijo, srečkanjem in s plesom. Pri veselici sodelujejo razni pevski zbori in svira domača godba. Vstopnina k veselici 25 nvč.; k plesu 40 nvč., sedeži po 10 nvč., srečke po 10 nvč. Na obilno udeležbo uljudno vabi Odbor.

Razpisan štipendij. Začetkom šolskega leta 1897—1898. je razpisan državni štipendij letnih 300 glđ. in sicer za mladeniče iz Istre, ki se hočejo posvetiti živinozdravništvu. Pravico do tega štipendija imajo mladeniči, ki so dovršili 6. razr. na kakem gimnaziju ali realki. Prosilci se morajo izučiti v zavodu na Dunaju ter se obvezati, da bodo, dovršivši studije, izvrševali prakso v kakem kraju Istre. Prošnje je doposlati namestništvu do konca meseca septembra.

O rešitvi celjskega vprašanja polemizira „Slovenec“ z „Delavcem“, ker poslednji trdi, da se Slovenci nimajo zanašati ne na kršćauske socialiste, te „pobarvane klerikalce“, a tudi ne na „na-

rodnjake“, te „ponižne hlapce vsake nazadnjaške vlade“, marveč, komur da je na srcu blaginja naroda, kdor hoče, da se izpolne želje in zahteve Slovencev na Primorskem, Koroškem in Stajarskem, on mora postati socialni demokrat. Ker le v socializmu lež. garancija za dobro bodočnost Slovencev. — „Slovenec“ pa dostavlja, da se celjsko vprašanje že reši tudi brez socialnih demokratov. Slovensko-nemško imnazijo v Celji — pri „Slovenec“ — dobimo zopet, ako sedanja večina v parlamentu ostane stanovitna in ako pridejo v sejo, ko se bo razpravljalo o tem vprašanju, vsi poslanci desnice. Takrat pa bomo najbrže videli, da bodo socialno-demokratski poslanci, v katerih smislu „Delavec“ prodaja svojo modrost slovan-skemu svetu, ravno tako solidarni z nemškimi nacionalci in liberalci glasovali proti točki za celjsko gimnazijo, kaker so se v zadnjem zasedanju bratili znjimi, ko so zaradi tudi popolno opravičenih jezikovnih naredeb za Češko delali skrajno obstrukcijo proti vladi in večini.

No, „Slovenec“ bi na „Delavčeva“ izvajanja ne trebal tolikanj reagovati, ker po našem mnenju „Delavčeva“ agitacija ni tako nevarna naši stvari, kakor se vidi za prvi hip. V merodajnih slovenskih krogih, pa tudi mej ljudstvom ne zbudi nikoli toliko simpatij za svoje reforme, da bi ga narod smatral za več nego za preroka, ki tudi hoče rešiti slovenski narod in ga osvoboditi — po svoje. Taci in jednacih prorokov je naš narod imel že dosti, vendar še nikdo ni pogodil Kolumbovega jajca — osvoboditve slovenskega naroda.

Pred c. k. okrožnem sodiščem v Rovinju se je 12. t. m. nadaljevala razprava proti g. Kušarju in sodrugom radi puljskih demonstracij 17. marca t. l. Po tridnevni razpravi se je proglasila razsodba, vsled katere so bili spoznani krivimi, da so metali kamenje proti oblastnim zastopnikom, ti-le gg.: Ivan Kušar (bivši urednik „Il Rinnovamento“) na 10, pravnik Fattori na 11, Karol Gailhofer na 9, Anton Mezulič na 9, Luka Rosanda na 7, Martin Rosanda na 8, Aleksander Kandušer na 7, Blaž Kačič na 9, Josip Blasković na 11, Josip Schiavona na 8, Vinko Zubranič na 7 mesecev in Jakob Lizul na 14 dni zapora. Vseh drugih obtožb so bili oproščeni. Zatožence sta branila dr. Wolf iz Zadra in dr. Trumbić iz Spljeta. Prvi je govoril tri ure italijanski, drugi jedno uro hrvaški. Govor prvega je zelo osupnil Italijane. Gosp. Kušar je bil 5 mesecev v preiskovalnem zaporu in je bil obdolžen še drugih zločinov, kateri so se bili porodili v glavi privržencev sedanjega položaja. Ali bode kmalu konec...? Tako vsklika „Sl. Narod“.

Radi dogodkov pod Škodnjem, oziroma radi tistega glasovitega spopada med domačimi delavci in Italijani, se je začela danes razprava na tukajšnjem deželnem sodišču proti — 21 obtožencem. Razprava bode trajala tri dni. Sodišču predseduje dež. sod. svetnik Codrig, drž. pravdnništvo zastopa drž. pravdnika namestnik Pederzoli, branitelji pa so: odvetnika Leis in Martinolich ter zagovornik v kazenskih stvareh Rihard Camber.

Tudi jubilej. Pri c. Koburški, po dovoljenju evropskih vladarjev knez slovenske Bolgarije, praznoval je v Ruščuku oni dan, ko se je povrnil od Sultana, desetletni jubilej svojega vladanja.

Še nekaj o francosko-italijanskem dvoboju. Nekaj zanimivih črtic o zgodovini dvoboja med grofom Turinskim in princem Henrikom Orleanskim moramo podati našim čitateljem, ker vemo, da se radi smejejo. No, najprej moramo povedati, da sta se tu borila dva sorodnika. Princ Orleanski, rojen dne 16. oktobra 1867 v Hamu na Francoskem, je sin vojvoda Roberta Chārtreskega in torej bratranec princeze Helene Orleanske, sestre vojvode Filipa Orleanskega, katera je od leta 1895 poročena z vojvodom d'Aosta, bratom grofa Viktorja Turinskega. Borila sta se torej dva svaka iz kraljevih hiš dveh romanskih narodov! — O izidu dvoboja se ne čadi nikdo, ker večji krogi znajo, da italijanska dvobojna šola nadkriljuje francosko.

O princu Henriku se pripoveduje, da je prepotoval Afriko in videl Abesinijo in da je znan kakor spreten žurnalst. Dopisoval je „New York Herald-u“ in „Figaru“ o abesinskih vojni in črtal satirični tjetnike Menelikove. V svojih poročilih je občudoval vstrajnost italij. vojaških nog v begu po bitki pri Adui; dejal je, da te vstrajnosti ne presega nobena druga četa na svetu. Dalje je poročal, da so italijanski ujeti častniki na rojstni dan

Menelikov njemu na čast streljali na povelje z uplenjenimi ital. topovi, razun tega da je general Albertone napival slavi Neguševi... A kar se tiče moštva, da je popolnoma zanemarjeno in podivjano ter da vojaki prosjačijo na javni cesti. V svojem poslednjem poročilu v „Figaru“ pa poroča celo princ, da so se italijanski vojaki na večer vojne pri Adni pustili ujeti od abesinskih bab.

Ta poročila so v Italiji vzbudila vihar nevolje in jeze in posledica temu je bil znani dvoboj. No, o tem dvoboju je tekla kri in oprala je žaljeno čast italijanske vojske, v kolikor jo oprati zamore — dvoboj.

Odmevi iz Celja. Graška „Tagespost“ in celjska „Deutsche Wacht“ pišeta o slovenskih celjskih slavnostih tako ostudno in brezprimerno infamno, lažljivo in capinsko, da se mora vsaki človek, ako ima še zdravo pamet v glavi, prašati, je — li mogoče, da tako pisarenje dovoljuje tiskovni zakon, ker se vendar širi na ta način javna demoralizacija in se na skrajni način razburjajo duhovi.

Po pravici prašuje „Südt. Post“: ako primerjamo kaznovane članke sloven. časopisja iz minolih let z istimi v „D. W.“, ki pišejo o slavnosti „Nar. Doma“, moramo vprašati, ali smo pred kazenskim zakonom še vsi jednaki ali nismo? Da, to prašamo tudi mi.

Štrajki. Pekovski pomočniki so povrnili na delo. — Kovaški pomočniki so zborovali minolega torka in sklenili zahtevati 10 odstotno povišanje mezde, glede delavnika pa naj ostane pri starem (10 ur). Povišanje mezde se pripezuje tistim delavcem, ki imajo 1 gl. in več na dan.

Morilec Angiolitti. Vojno sodišče v Madridu je obsodilo morilca Canovasovega na smrt. Obravnava je bila zelo kratka, prisotnih je bilo le kakih 200 oseb.

Svoje življenje je tvegaj neki potnik, ki je raje skočil z brzovlaka Gotthardove železnice, nego pa, da bi se bil vozil dalje. Menil je namreč, da se vlak ustavi na postaji Liestal. Temu pa ni bilo tako. Ko je torej zapazil svojo zmoto in je videl, da bi se moral voziti dalje proti svoji volji, tvegaj je življenje, skočivši z bežečega vlaka. Popotniki so videli, kako se je prekopicnil na tleh parkrat, a potem je vstal ves okrvavljen in je bežal dalje. Res pravi čudež, da ni ostal mrtev na lici mesta.

228 let ječe. Turinsko sodišče je obsodilo 21 zločincev, ki so vsi člani roparske zveze, na 228 let, 11 mesecev in 10 dni ječe. Javni tožitelj je zahteval zanje skupno 323 let, 10 mesecev in 10 dni ječe z 41letnim policijskim nadzorstvom in 25305 lir odškodnine. Sodišče pa je kazni znižalo na gori omenjeno število let, 34 let policijskega nadzorstva ter določilo odškodnine na 5340 lir. — Še vedno precej!

Vila iz samega stekla. Neki bogati Amerikaneec si je dal sezidati nedavno temo vilo iz samega stekla. Ta bogataš ima na svojih razsežnih posestvih več lepih jezer. Sredi jednega tacega jezera in sicer na najglobljem kraju, si je dal postaviti stekleno vilo, katera ima samo tri sobe. Podlaga vili je iz kamena in cementa. Stene in stropi so iz debelih steklenih plošč. Vse je ukusno in krasno napravljeno. Oken pa stavba nima in zrak, je napeljan vanjo po cevih ki so združene na površini jezera z umetnimi vodnimi cveticami. V tej vili je baje prijetno bivati, a posebno zanimivo je gledati ribe, ki obsipajo poslopje ob električni luči.

Loterijske številke, izžrebane dne 18. t. m.:

Praga	16,	11,	4,	88,	50.
Lvov	68,	89,	80,	50,	42.
Inomost	36,	42,	26,	30,	67.

„Naše polemike“.

(Nekaj ponižnih opazk tihega opazovalca.)
(Dalje.)

Naši čisti in dosledni realisti pa hočejo, kakor jih umejem jaz, čisto strujo brez vsake idealne in romantične primesi, brez vsakih koncesij. Naši pravi realisti si tudi ne dadó vezati rok gledé izbiraanja snovij. Na vse strani iztikajo, pa iščejo novih motivov. Povdarjajo pa še nekaj. Naši novostrujarji nočejo biti izrečno narodni, nego iščejo v našem narodu zlasti ono, kar je občečloveškega, mejnarodnega, kar je zanimivega za ves svet. Naši realisti pri spisovanju svojih povestij ne mislijo več, kaj bo uplivalo na Slovence, nego pišejo tudi takó, da ohranijo njihovi spisi vrednost v

nemškem, francoskem, italijanskem ali tudi v kakem drugem prevodu. Prav radi tega ne piše noben naših dosedanjih realistov zgodovinskih romanov, nihče pa tudi povestij à la Kodrova „Marjetica“. In naj se mi ne zameri, če trdim, da bodo baš spisi naših novostrujarjev v prevodih najbolje pričali, da nismo več omejeni nacionalci!!

Naši „novostrujarji“ niso osamljeni v tem težnju. Vsa svetovna literatura je sedaj mejnarodno realistična. Res, da se razen realizma pojavljajo tudi že druge, še noveše struje, senzitivnih dekadentov in simbolistov, a te najmoderneše struje so le efemerne prikazni, izrodki blaziranih in bolnih možganov. Te strujice ne bodo nikdar gospodarile v svetovni literaturi, nego ostanejo omejene vedno na jako ozke kroge blaziranih in psihično perveznih čitateljev.

Slovenski realizem je torej neopovržen faktum, in njega pristaši se množé mej našimi pisatelji. (Naj omenim le jako nadarjenega Karola Dolenca in vspevajočega Premca v poslednjih mesecih.) Le veseli moramo biti tega, saj ni še dolgo tega, ko sta literarno tlačanila leto za letom dr. Tavčar in pokojni Kersnik, ne da bi mogla najti dobrih nadomestnikov vsaj za par mesecev!

Odurna in naravnost nerodoljubna se mi zdi torej ona polemika, ki hoče ugled naših realistov mej narodom ubiti zavrtno s tem, da jih je nekdo do cela krivično in neutemeljeno postavil za literarne morilce Janka Kersnika.

Tak način polemike je nekavalirski! Naši „novostrujarji“ so spoštovali v Kersniku svojega očeta, in zato je prav upravičen protest g. Vladimira Levca (v „Slov. Narodu“) in g. Fr. Vidica („Domovina“) proti takó neplemeniti insinuciji.

Ako se bode leposlovna polemika poniževala še večkrat na tako nizek nivó, da se bodo pisatelji zmerjali — direktno ali indirektno, to je že eno! — z morilci in ubojicami, potem se ne čudimo nikar, če se zgraža ta ali oni nadarjeni literat nad tako surovim tepežem ter se umakne iz delovanja za vselej!

Nujno torej svarim: ne govorite v polemikah „pro domo“ in ne dajte se zavajati po užaljenem samoljubju do tako nizkotne polemike!!

Tudi v znanstvu in v kritiki treba pri nas ubrati novo struno. Doba, ko se je smatral pri nas vsaki spis dobrim ali celó izvrstnim samó radi tega, ker je bil pisan slovensko ali ker je bil prvi svoje vrste, ta doba je minula. Malo imamo pisateljev znanstvenikov, to je resnica, a istotako je istina, da naj bodo baš radi tega vsi dobro „podkovani“ v stroki. Nemcem je lažje izbirati mej velikim številom del iste snovi, mi pa se moramo zadovoljiti z enim ali z dvema. Ker pa se pri nas dobi težko list ali društvo, ki ponatiskuje znanstvene spise ali cela dela, ker so pri nas jako redki založniki znanstvenih del, baš zato treba naši kritiki paziti na to, da pridejo v svet le zares dobra dela. (Pride še.)

Najnovejše vesti.

Carigrád 19. V Sitiji so uporniki umorili dva Turka.

London 19. „Daily Telegraph“ javlja iz Carigrada, da je neki grški poslanec dobil v Parizu 1.000.000 funtov šterlingov za svojo vlado.

Petrograd 19. Pri včerajšnjem zajutruku v Krasnem Selu sedel je avstro-ogerski poslanik knez Liechtenstein na desni strani carice. Car je

napil na zdravje našemu cesarju, godba je zaigrala avstrijsko himno.

Atene 19. (Poročilo „Agence Havas“) Tesalija se izprazni do črte ob Peneju takoj po podpisu mirovnih prelumnarij. Nasproti temu pa ostanejo Turki v Boli da celega izplačanja vojne odškodnine. Mei beguni se je pričela epidemija.

Zobobol olajšujejo
zobne kapljice lekarnja Piccolija v Ljubljani
(Dunajska cesta)

katero so bile odlikovane z Najvišjim priznanjem Nj. c. in k.
Via profane gospe prestolonaslednice-udove nadvojvodinje
Štefanije
Steklenica velja 20 kr.

Oglas.

Zaradi bolezni lastnika, proda se na **Grahovem ob Bači**, pod prav ugodnimi pogoji, posestvo sestoječe iz lepe dvonadstropne hiše; v drugem nadstropju te hiše ima slavno c. k. orožniško poveljstvo v najemu stanovanje za c. kr. orožnike.

V tej hiši je lepo urejena prodajalnica z mešanim blagom, prodaja tobaka in krčma. Po dogovoru se odda novemu lastniku vsa zaloga mešanega blaga, kakor tudi zaloga vina, piva in žganja in vsa v tej hiši se nahajajoča hišna oprava (mobilje).

Zraven hiše je posebej zidan magazin, kegljišče in prostoren vrt.

K tej hiši spada tudi prostoren hlev za konje in govejo živino, kakor tudi zemljišče, sestoječe iz 4 njiv in travnikov.

Ker se bode v nekaj letih gradila železnica v tem kraju, imel bode novi lastnik tega posestva lepo prihodnost.

Kupne ponudbe naj se pošljejo naravnost sedanjemu lastniku pod naslovom.

Andrej Muravec p. Grahovo ob Bači,
Primorsko.

23 hektol. terana I vrste

je na prodaj v odlikovani kleti
Josipa Živec v Skopem na Krasu.

Zdravljenje krvi

Čaj „Tisoočerni cvet“ (Millefiori).

Čisti kri ter je izvrstno sredstvo proti onim slučajem, če poče v želodcu, kakor proti slabemu prebavljanju in hemoroidam. Jeden omet za zdravljenje, stoji 50 nš, ter se dobiva v odlikovani lekarni

PRAXMARER „Ai due Mori“ Trst, veliki trg.

Gostilna (Hôtel)

v „Narodnem domu“ v Celju

se odda od 1. septembra 1897
pod jako ugodnimi pogoji v najem.

Pismene ponudbe naj se blagovolijo doposlati vsaj do **25. avgusta 1897** na vodstvo „Narodnega doma“ v Celje.

Tiskarna Gutenberg

Gljalica ces. kralj. univerzitetne tiskarne „Styria“
13 Sackstrasse — GRADEC — Sackstrasse 13
TOVARNA ZA OBRTNE IN CONTO - KNJIGE

zistem „Patent Workmann Chicago“

Raztrirni zavod — Knjigovezstvo.

priporočuje se za prijazne naročbe se zadržim primeru cen in točne postrežbe.

Izdelovanje vsakovrstnih tiskovin kakor: časnikov, roketvorov v vsakem obseju, brošur, plakatov, cenikov, računov, memorandumov, okrožnic, papirja za liste in zavitkov z napisom, naslovnih listkov, jedilnih list, pavabil itd. itd. — Bogata zaloga glavnih, Conto-Corrent-knjig, Saldi-Conti, Fakture, Debitoren, Creditorov, Cassa-knjig, Strazza, Memoriale, Journalov, Prima-note, odpravnih, menjilnih, časozapadnih in knjig za kopiranje, kakor tudi vseh pomožnih knjig, potem raztrirnega (črtanega) papirja, Conto-Corrent, svilenega papirja za kopiranje, listov iz kavčeka za kopiranje, skledio iz cinka za kopiranje itd.

Za naročbe in nadaljnja pojasnila obrniti se je do glavnega zastopnika

Trst, Acquedotto 35 — ARNOLDO COEN — Acquedotto 35 Trst